

Dieſt ſynes at maatte ſtille ſig ſom værende af en ſaa tvivlſom Lovlighed, at der vel var nogen Grund til der at tage en Reſervation lige overfor den. Men allermeſt havde jeg ventet, at naar en Forſamling ſom denne overhovedet indlod ſig paa at behandle denne Sag, det ſaa ikke var ſket, uden at der var fremkommet en Tilkendegivelse af Misbilligſe lige overfor den Senſynsløſhed, den ringe Grad af Reſpekt for Loven, hvormed Høveſer, der tydelig nok gave deres Formaal tilkjende, havde lagt ſig for Dagen, og den Beſlutning, hvortil vi kom forleden Dag, ſaar ſin væſentlige Karakter mindre ved, hvad der er ſagt af de Herrer, end ved, hvad der ikke er ſagt, ved det, hvorom de have tiet; thi vel havde der været ſtor Opfordring for dem, der vilde prøve Regjeringens Optræden, ſelv om det kun var i Form af at kræve Oplyſninger, at minde om, hvilket ſtort og væſentligt Anſvar der paahvilede Landets ekſekutive Myndighed i det Dieblik, da der foretoges Skridt, om hvilke vi nu ſe det konſtatere paa en tydelig og klar Maade, at de vare rettede mod alle de Fundamenter, paa hvilke vort Samfund hviler, at de vare rettede ikke alene mod Giendommen, Religionen, Statsformen, men at de vare rettede imod Kongemagten og Rigsdagen, at de overhovedet vare rettede mod alt det, i Kraft af hvilket vi ſidde her og i Kraft af hvilket vort hele Land har den Udvilling, det for Dieblikket nyder. Men derved er Intet ſagt fra den Side, man har holdt det rent borte og ude af Dm tale. Det var den første Dagsorden. — Den anden Dagsorden angik Penſionsloven. Dette Forſlag var ikke noget Regjeringſforſlag. Det er et Forſlag, der er indbragt her i Forſamlingen, og ſom er mødt tidligere med den Bemærkning, at efter at den bevillende Magt havde gjennemgaaet Lønningſlovene under Forudſætning af, at Penſionsloven beſtod, var det ikke rigtigt at gaa hen og foretage ſaa væſentlige Forandringer ſom dem, paa hvilke Forſlaget gik ud. Denne Betragtning har ikke havt nogen Indflydſe paa de Herrerſ Beſtemmelſe, de have ikke villet ſøge at ſkaffe til Veie nogen Udtalelſe i denne Samling, efter at de almindelige Valg, ſom man til lægger ſaa ſtor Betydning, ere foregaaede, af Landſtthingets Anſkuelse om dette Punkt, og det turde dog vel være klart for Enhver, at i det Dieblik, der gribes ind i Penſionsforholdene, virker man derved indirekte men med uimodſtaelig Magt tilbage paa Lønningſforholdene, og at Staten maa være indrettet paa at ſtille ſig ganſke anderledes lige overfor ſine Funktionærer, naar den vil tage bort fra dem den Hovedfordel, ſom hidtil har knyttet ſig til Anſættelſe i Statens Tjeneste, hvilken ikke blot beſtaar i Forſørgelſe, naar Kæfterne ſvigte, men tillige den ſtøre Sikkerhed for, at Anſættelſen vedvarer, ſom ganſke naturlig følger deraf, at Staten ved at afſtedige paadrager ſig Penſionsudredelſe. Vi kunne ikke vente i vort Land at

ſaae dygtige Statsſjenerer, derſom vi ſtryge alt det bort, ſom hidtil har været til deres Fordel, og blot lade ſtaa tilbage en Lønning, ſom har kunnet ſættes lavt, netop fordi der var andre Fordele, ſom knyttede ſig til Anſættelſen, men ſom maatte ſige meget betydelig, naar diſſe toges bort. Det kan ikke gaa an i en Stat at Lønne f. Ex. Løbsaſſiſtenter med en mindre Løn, end en Dagleier kan fortjene, naar man ikke i Form af faſt Anſættelſe og Forſørgelſe for Alderdommen yder Fordele, ſom ikke findes i den daglige Løn, og det kan ikke ventes, at de høiere Statsembeder ſkulle blive vel og forſvarlig beſørgede, naar Lønnen for dem er betydelig mindre end den, der gives af ſtørre Handelshuſe til deres Proturiften, med mindre der gjennem Penſionsloven ydes Noget, ſom kan opveie den lavere Løn. Deſuagtet blev der vedtaget en Dagsorden, ſom erklærede det for umuligt, at Sagen kunde ordnes tilfredsſtillende af den nuværende Regjering. Der blev af min ærede Sidemand (Nimeſtad) givet en Forſklaring af hin Dagsorden, ſom tydelig viſte, at der kunde ſtemmes for den fra høit forſkjellige Sider. Naar nu de ærede Herrer, dels det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) forleden Dag, dels nu i Dag det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. M. Hanſen), ville lade, ſom om denne Fortolkning ikke var given, og ſom det kun var Afſtemningen, det kom an paa, nu vel, ſaa ſkulle vi Intet ſige dertil; tro de ærede Medlemmer ſelv paa, at det er en rigtig Fremſtilling, ſaa var det Synd at forſtyrre dem i Troen. — Den tredje Lov, ſom fremkalde en motiveret Dagsorden, var Fæſteloven. Om denne Lov er det ligeledes erklæret, at det er umuligt at føre den til en tilfredsſtillende Løsning med den nuværende Regjering. I denne Henſeende vil det dog være tilſtræffeligt at minde om, at derſom den nuværende Regjering ved noget Skridt kan ſiges at have tildraget ſig den anden Del af Lovgivningsmagtens Miſforpøielſe og Miſſtemning, ſaa er det ved, hvad den har gjort i Fæſteſagen. Derſom der ikke er nogen Mulighed for at komme til en tilfredsſtillende Løsning af Fæſteloven med den nuværende Regjering, ſaa er det ſikkert, at med det nuværende Landſtthing er der endnu meget mindre Udsigt dertil. Er da denne Sag ſaa overordentlig paatrængende og vigtig, hafter den ſaa meget? En Del ærede Medlemmer, navnlig Medlemmer, ſom enten ſelv ere Fæſtere, eller i hvis Valgfreds Fæſteveſenet endnu beſtaar i ſtørre Udſtrækning, ere tilbøielige til derpaa at ſvare med et inderlig overbeviſt: „Ja, det hafter meget“, og ſom forſiſtre os, at Fæſteforholdets Ulykter og Vanſkeligheder ere ſtørre nu end nogensinde, og at den Tid maa nødvendigviſ ſnart komme, da det fuldſtændig forsvinder. Jeg beklager de ærede Medlemmer, ſom ikke have nydt Godt, eller hvis Vælgere ikke have nydt Godt af den ſtøre Udvilling, ſom er foregaaet paa dette Om-